

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Oživení, o.s.**, se sídlem Muchova 232/13, Praha 6, zastoupen Mgr. Andreou Kohoutkovou, advokátkou se sídlem Muchova 232/13, Praha 6, proti žalované: **Správa státních hmotných rezerv**, Šeříková 616/1, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí místopředsedy Správy státních hmotných rezerv ze dne 26. 11. 2013, č. j. 06981/13-SSHR,

t a k t o :

I. Rozhodnutí místopředsedy Správy státních hmotných rezerv ze dne 26. 11. 2013, č. j. 06981/13-SSHR, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200,- Kč k rukám Mgr. Andrey Kohoutkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí místopředsedy Správy státních hmotných rezerv ze dne 26. 11. 2013, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Správy státních hmotných rezerv ze dne 29. 10. 2013, č. j. 06981/13 – SSHR, jímž byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace, jmenovitě smlouvy uzavřené mezi povinným subjektem a společností Lukoil Aviation Czech, s.r.o. z roku 2009 ve věci každoroční výměny starých zásob leteckého petroleje za nový. Žalovaná konstatovala, že byla vázána ustanovením této Smlouvy, podle něhož se musela řídit ust.

§ 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, a dospěla k závěru, že smlouva obsahuje skutečnosti, které materiálně tvoří předmět obchodního tajemství podle ust. § 17 obchodního zákoníku.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že žalovaná napadeným rozhodnutím potvrdila prvoinstanční rozhodnutí žalované, kdy tato odmítla poskytnout kopii Smlouvy, neboť dle jejího názoru je obsah Smlouvy předmětem obchodního tajemství. Žalovaná přitom odkazuje na blíže nespecifikovaný Oddíl C, čl. II, odst. 1 Smlouvy, který údajně „ukládá povinné osobě postupovat v souladu s ustanovením § 9 InfoZ“. Žalovaná dále nijak nespecifikuje, jaké konkrétní informace z obsahu Smlouvy by měly být údajně předmětem obchodního tajemství a proč. Žalobce přitom již v rozkladu namítal, že právní závěr žalované, kdy odmítá poskytnout informaci spočívající v kopii Smlouvy s tím, že celý obsah Smlouvy je údajně předmětem obchodního tajemství, je zcela nesprávný. Podle ustálené soudní praxe nelze považovat smlouvu jakožto celek za předmět obchodního tajemství. Žalobce na oporu svého tvrzení poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové spis. zn. 31 Ca 189/2000 ze dne 25.5.2000, ve kterém soud s odkazem na ust. § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku dospěl k závěru, že obchodní tajemství je kategorií objektivní, kdy je nutným předpokladem naplnění všech zákonem stanovených znaků předvídaných zákonem (ať již zákonem č. 531/1991 Sb., obchodního zákoníku, účinným v době vydání rozhodnutí, či zákonem č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, jenž nabyl účinnosti dne 1.1. 2014). Žalobce dovodil, že tak nestačí pouhé ujednání smluvních stran, tak jak nesprávně tvrdí žalovaná odkazující přitom na Oddíl C, čl. II, odst. 1 Smlouvy, jíž však odmítá žalobci poskytnout.

I pokud by čistě hypoteticky některá z ustanovení Smlouvy naplňovala všechny znaky předvídané zákonem, nelze v žádném případě přijmout premisu, že veškeré informace obsažené ve Smlouvě by mohly naplňovat zákonem stanovené znaky obchodního tajemství.

Dále žalobce namítl, že žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze mechanicky vyjmenovává šest základních znaků obchodního tajemství, aniž by však jakkoli relevantně zdůvodnila své přesvědčení, že tyto všechny znaky kumulativně naplňují celý obsah Smlouvy. Žalobce v této souvislosti uvádí právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v jeho rozhodnutí spis. zn. 7A 118/2002 ze dne 9. 12. 2004, podle něhož je důvodná námitka, že není možné, aby bylo odepřeno poskytnutí informací o celém obsahu uvedené smlouvy s odkazem na ochranu obchodního tajemství, neboť není možné opomenout § 9 zákona odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého není možné z tohoto důvodu odepřít poskytnutí informací, které se týkají rozsahu používání prostředků z veřejných rozpočtů a jejich příjemce.

Námítky žalované, že na povinnost žalované poskytnout kopii Smlouvy údajně nelze aplikovat závěry obsažené v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové spis. zn. 31 Ca 189/2000 ze dne 25.5.2000 či rozsudku Nejvyššího správního soudu spis. zn. 7A 118/2002 ze dne 9.12.2004 jsou ryze účelové a nikterak relevantní. Rovněž je zcela nepravdivé tvrzení žalované, že žalobcem požadované informace by údajně měly podléhat režimu utajovaných informací, a to na základě přílohy č. 15 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kde je stanoven seznam utajovaných informací v oblasti působnosti Správy státních hmotných rezerv, kdy utajovanými informacemi jsou: souhrnná skladba

položek hmotných rezerv a jejich limity a orientační cílové stavy a souhrnné plány nákupů prodeje a obměn materiálů hmotných rezerv - pod tuto kategorii však v žádném případě nelze subsumovat poskytnutí kopie Smlouvy. Z výše uvedeného je zřejmé, že i v případě pokud by čistě hypoteticky Smlouva obsahovala určitou pasáž, které by bylo možno částečně přiznat právo ochrany z důvodu obchodního tajemství, jednalo by se pouze o konkrétní krátký úsek ze Smlouvy.

Žalobce konečně zdůraznil, že zákon o svobodném přístupu k informacím je provedením čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), zejména pak čl. 17 odst. 4 a 5 Listiny. Ústavou zaručené právo na informace lze omezit pouze zákonem a to pouze za předpokladu, že takové opatření je v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Je neakceptovatelné a to i dle názoru Nejvyššího správního soudu, vysloveného např. v rozsudku č.j. 1 As 17/2008-67 ze dne 7. 5. 2008, aby docházelo ze strany povinných subjektů k účelovému zužování obsahu ústavně zaručených práv: *„Právo na informace se řadí mezi politická práva jednotlivců. Jeho smyslem je kontrola veřejné správy, resp. povinných osob, mimo jiné též kontrola vynakládání veřejných prostředků a hospodaření s veřejným majetkem.“*

Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti zrušil a aby žalované uložil povinnost poskytnout žalobci kopii smlouvy uzavřené v roce 2009 mezi žalovanou a společností Lukoil Aviation Czech, s.r.o. ve věci každoroční výměny starých zásob leteckého petroleje za nový.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že ji považuje za zcela nedůvodnou. Nesouhlasila se žalobcem, že by se napadené rozhodnutí nevypořádalo se všemi definičními znaky obchodního tajemství dle tehdy platné a účinné právní úpravy § 17 obchodního zákoníku, když se k nim všem vyjadřuje s tím, že tyto jsou naplněny všechny. Naproti tomu tvrzení žalobce v tomto ohledu naprosto absentují. Dále žalobce opomenul, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaná již zabývala citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7A 118/2002 ze dne 9. 12. 2004. Přitom není postaveno na jisto, jaká bude cena hrazená z veřejných prostředků či zda dojde k (částečnému) prominutí plateb, např. smluvních sankcí jako je smluvní pokuta, úrok z prodlení atd. Nad rámec napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že se v současné době připravuje právní vymáhání nároků ze smlouvy, jejíhož vydání se žalobce domáhá. Poskytnutím jakýchkoli informací by tak mohlo dojít k ohrožení, ba dokonce znemožnění vymáhání plnění, které směřuje do veřejných rozpočtů. Pokud by druhé smluvní straně v důsledku úniku informací vznikla jakákoli škoda, zcela jistě by žalované vážně hrozilo její soudní vymáhání, a nelze s jistotou určit, zda by žalovaná byla úspěšná. Účel zákona č. 106/1999 Sb. je dle názoru žalované přesně opačný, tj. má zabránit nehospodárnému nakládání s veřejnými prostředky.

Tvrzení žalobce, že „žalobcem požadované informace by údajně měly podléhat režimu utajovaných informací, a to na základě přílohy č. 15 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kde je stanoven seznam utajovaným informací v oblasti působnosti Správy státních hmotných rezerv“, považovala žalovaná za nepochopení nebo přímo hrubé zkreslení napadeného rozhodnutí. Takto doslova se to v napadeném rozhodnutí neuvádí, citované ustanovení slouží jednak jako interpretační pomůcka, jednak akcentuje veřejnoprávní ochranu žalobcem požadovaných informací.

Žalovaná konečně souhlasila se žalobcem uváděnou definicí práva na informace v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 17/2008-67 ze dne 7. 5. 2008. Dle názoru žalované je vždy třeba brát v úvahu smysl a účel právní úpravy a tomu dát přednost před doslovným zněním právních předpisů. Má-li tedy být smyslem a účelem právní úpravy kontrola hospodaření s veřejnými prostředky, neměla by takováto kontrola ohrozit nebo jakkoli omezit efektivní vymáhání plnění do veřejných rozpočtů. Dále by výkon práva na informace neměl směřovat ke vzniku škod, které by poté musely být z veřejných prostředků hrazeny. Na závěr žalovaná konstatovala, že na řadu tvrzení uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nereagoval, a není proto seznatelné, zda s ostatními závěry napadeného rozhodnutí žalobce souhlasí či nikoli. Ze všech popsanych důvodů žalovaná navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce podal dne 14. 10. 2013 u žalované žádost o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž žádal jednak o poskytnutí smlouvy uzavřené mezi Správou státních hmotných rezerv České republiky a společností LUKOIL Aviation Czech, s.r.o. v roce 2009 ve věci každoroční výměny starých zásob leteckého petroleje za nový, a jednak o sdělení, zda Správa státních hmotných rezerv České republiky:

- eviduje za společností LUKOIL Aviation Czech, s.r.o. pohledávku a v případě, že ano, sdělení právního důvodu vzniku pohledávky a její aktuální výše a data splatnosti,
- sdělení, v jakém stádiu vymáhání předmětné pohledávky se věc nachází (tj. zejména, zda je dotčený nárok vymáhán soudní cestou, či došlo-li v této věci k uzavření jakékoli dohody, případně došlo-li k posílnění pozice Správy státních hmotných rezerv České republiky jakožto věřitele např. zajištěním předmětné pohledávky).

Žalovaná v postavení povinného subjektu vydala dne 29. 10. 2013 rozhodnutí, jímž odmítla poskytnout informace podle bodu 1) žádosti, k čemuž uvedla, že se při posuzování uvedené žádosti musí řídit ustanovením § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím, které říká, *„pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.“* Citovaná smlouva ve svém ustanovení Oddíl C, čl. II., odst. 1. ukládá Správě postupovat v souladu s ustanovením citovaným v předchozí větě. S ohledem na to je Správa povinna postupovat podle ustanovení § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy v případě, že *„pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle § 9 ... musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství...“*; z výše uvedeného vyplývá, kdo vykonává právo k obchodnímu tajemství. V části 2) žádosti pak byly informace poskytnuty.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, v němž označil odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti za velice zmatečné, s tím, že se lze domnívat, že povinný subjekt má za to, že předmětná smlouva je předmětem obchodního tajemství. Povinný subjekt přitom odkazuje na blíže nespecifikovaný Oddíl C, čl. II, odst. 1 Smlouvy, který *„ukládá povinné osobě postupovat v souladu s ustanovením § 9 InfoZ“*. Žalobce k tomu namítl, že právní závěr povinného subjektu je zcela nesprávný, k čemuž poukázal na ustálenou soudní praxi, kdy nelze považovat smlouvu jakožto celek za předmět

obchodního tajemství. Zejména v této souvislosti poukázal závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové spis. zn. 31 Ca 189/2000 ze dne 25. 5. 2001, z něhož vyplývá, že obchodní tajemství je kategorií objektivní, kdy je nutným předpokladem naplnění všech zákonem stanovených znaků předvídaných zákonem č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů a nestačí tak pouhé ujednání smluvních stran, tak jak nesprávně tvrdí povinný subjekt s odkazem na Oddíl C, čl. II, odst. 1 Smlouvy. I pokud by některá z ustanovení Smlouvy naplňovala všechny znaky předvídané v § 17 ObchZ, nelze přijmout premisu, že veškeré informace obsažené ve Smlouvě by mohly naplňovat zákonem stanovené znaky obchodního tajemství. Zde žalobce uvedl právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v jeho rozhodnutí spis. zn. 7A 118/2002 ze dne 9.12.2004, kdy odmítl možnost odepřít poskytnutí informací o celém obsahu uvedené smlouvy s odkazem na ochranu obchodního tajemství podle § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím, protože není možné odepřít poskytnutí informací, které se týkají rozsahu používání prostředků z veřejných rozpočtů a jejich příjemce. Další část svého podání pak žalobce koncipoval jako stížnost na postup při vyřizování žádosti, v níž namítl, že poskytnuté informace byly částečné, aniž bylo rozhodnuto o odmítnutí.

Rozklad byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26. 10. 2013, v němž žalovaná uvedla, že z původní žádosti o podání informace ze dne 14. října 2013, tak i z podaného rozkladu vyplývá, že předmětem tohoto řízení jsou údaje o obchodním partnerovi, proto se Správa při posuzování uvedené žádosti musí řídit (je povinna) ustanovením § 9 zákona, který říká, *„pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.“* Citovaná smlouva ve svém ustanovení Oddílu C, čl. II., odst. 1. ukládá Správě postupovat v souladu s ustanovením citovaným v předchozí větě. Dále žalovaná provedla výklad ust. § 17 obchodního zákoníku, který řeší obchodní tajemství, a uvedla, že obchodním tajemstvím není vše, co podnikatel utajuje, ale pouze ty skutečnosti, které splňují všechny znaky vymezené v tomto ustanovení. Skutečnosti, které tvoří obchodní tajemství, musí mít všech šest základních znaků, jinak nejde o obchodní tajemství. V projednávané věci jsou obchodním tajemstvím jsou skutečnosti splňující kumulativně tyto zákonem stanovené znaky:

a) *mají obchodní, výrobní či technickou povahu*

Tento definiční znak je v daném případě zcela jistě naplněn, neboť žadatelem požadované informace mají povahu jak obchodní (cena dodávek, dodací podmínky), tak technickou (tj. vlastnosti dodávaného paliva, popř. nakládání s ním),

b) *souvisí s podnikem*

Souvislost s podnikem byla posouzena ve smyslu ust. § 18 obchodního zákoníku, tj. musí jít o právo podnikatele provozujícího podnik, se kterým je oprávněn nakládat. Obě podmínky mám za splněné, kdy práva ze smlouvy jsou spjata s podnikem druhé smluvní strany ve smyslu ust. § 5 obchodního zákoníku,

c) *mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu*

Hodnotu požadovaných informací považuji za nikoli jen potenciální, ale skutečnou, kdy jejich znalost může vést k získání konkurenční výhody na trhu oproti jiným potenciálním soutěžitelům,

d) *nejdou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné*

Dle znalostí Správy o běžně dostupné informace nejde, s ohledem na specifičnost předmětu smlouvy a jeho vazbu na státní hmotné rezervy,

e) *mají být podle vůle podnikatele utajeny*

Vůle utajovat celý obsah smlouvy byla opětovně vyjadřována relevantním způsobem dodavatelem po celou dobu trvání smluvního vztahu a dle znalostí Správy na utajení druhá smluvní strana i nadále trvá,

f) *jejich utajení podnikatel odpovídajícím způsobem zajišťuje*

Tuto podmínku mám za prokazatelně splněnou již tím, že žádná smluvní strana obsah smluvních dokumentů žádným relevantním způsobem nezveřejňuje, tedy nečiní jej veřejně dostupným, např. prostřednictvím sdělovacích prostředků, vlastních webových stránek apod. V návaznosti na shora uvedené vzal žalovaná dále v úvahu, že na obchodní tajemství je třeba pohlížet v souhrnu jeho subjektivní i objektivní stránky a že právě subjektivní stránku ve vztahu k soukromoprávnímu nositeli obchodního tajemství nemůže státní orgán sám o sobě dostatečně posoudit či překvalifikovat a i z hlediska posouzení objektivní stránky věci Správa může pouze obecně zhodnotit relevanci zjištěných skutečností ve vztahu k zákonným podmínkám vymezujícím obchodní tajemství, popř. reagovat na zjevné odchylky (excesy) právního výkladu jiného subjektu ve vztahu ke konkrétním ustanovením § 17 obchodního zákoníku. Je třeba mít na zřeteli, že nelze exaktně oddělit, co má do režimu obchodního tajemství spadat a co nikoli, neboť je „možno podrobit režimu obchodního tajemství i další skutečnosti, které nemají jednoznačně obchodní, výrobní či technickou povahu, ale přesto je jejich utajení nezbytné k zajištění ochrany podnikatele před jejich zneužitím jinými podnikateli“ (Štenglová, Drápal, Púry, Korbel; Obchodní tajemství, Lindě a.s. 2005). Dále žalovaná uvedla, že má za nepochybné, že ust. oddílu C, čl. II., odst. 1 žadatelem požadované smlouvy vyjadřuje vůli smluvních stran chránit celý obsah smlouvy jako obchodní tajemství. Z podání žadatele nelze seznat, z jakého důvodu se domnívá, proč tomu tak není. Za nepřipadnou v této souvislosti dále považuji námitku žadatele, že se v daném případě jedná o používání veřejných prostředků, popřípadě prominutí plateb. Odkaz na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 31 Ca 189/2000 nepovažovala za přílehlavý již proto, že se zde řeší poskytnutí informace ohledně již vynaložených prostředků z veřejných rozpočtů, tedy ukončený proces. Nad rámec prvoinstančního rozhodnutí dále vzala žalovaná v úvahu přílohu č. 15 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, v platném znění. Z uvedené smlouvy vyplývá, že některé údaje obsažené ve smlouvě mohou v celku s jinými smlouvami prolomit zásadu ochrany utajovaných informací, kterými jsou

a) souhrnná skladba položek hmotných rezerv a jejich limity a orientační cílové stavy,

b) souhrnné plány nákupů, prodeje a obměn materiálů hmotných rezerv.

Proto žalovaná vzala v úvahu, že kromě obchodního tajemství jsou informace požadované žadatelem chráněny též veřejnoprávními normami (viz ust. § 7 zákona č. 106/1999 Sb., v platném znění). To zcela jistě nebyl případ žadatelem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7A 118/2002 ze dne 9.12.2004, který se týkal stavby dálnice (v té době velmi medializované D47).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.

Podle ust. § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.

Pokud jde o výklad a aplikaci ust. § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, musel Městský soud v Praze vycházet z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 27. března 2008, č. j. 7 As 24/2007 – 106, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že:

„Co se rozumí obchodním tajemstvím je vymezeno v ustanovení § 17 obch. zák. Jen jsou-li splněny současně všechny znaky stanovené v citovaném ustanovení, může být skutečnost oprávněně označena za obchodní tajemství. Musí se tedy jednat o skutečnost obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

S ohledem na toto vymezení pojmu obchodní tajemství je nepochybně prioritní, aby podnikatel, který chce určité skutečnosti chránit jako obchodní tajemství, sám tyto takto aktivně označil. To však samo o sobě k tomu, aby obchodní tajemství bylo uplatněno jako důvod pro odepření poskytnutí informací, nestačí. Pro takový závěr nelze ve znění ustanovení § 9 zákona o informacích najít oporu. Pouhé označení informace podnikatelem za obchodní tajemství není dostačující, aby požadovaná informace nebyla poskytnuta, protože podnikatel není povinným subjektem ve smyslu ustanovení § 2 zákona o informacích a není možné na něj přenášet oprávnění a povinnosti týkající se informační povinnosti podle citovaného zákona.

Správní orgán je proto vždy povinen zkoumat, zda informace označená podnikatelem za obchodní tajemství skutečně splňuje všechny náležitosti obchodního tajemství podle ustanovení § 17 obch. zák. Pokud totiž tomu tak není, o obchodní tajemství se nejedná. V takovém případě by povinný subjekt musel ignorovat tvrzení podnikatele o existenci obchodního tajemství a požadované informace žadateli poskytnout, pokud by ovšem nebyl dán jiný důvod pro odepření informací. Důvod pro odepření informací stanovený v ustanovení § 9 odst. 1 zákona o informacích je totiž vázán na existenci obchodního tajemství de iure, nikoli na pouhý názor zdroje informací. Povinný subjekt proto musí v řízení postupovat v souladu se správním řádem (podle § 3 odst. 4, §32 odst. 1 a § 46 správního řádu). Musí tedy vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, tzn. prověřit splnění podmínek existence obchodního tajemství a neakceptovat bez dalšího tvrzení podnikatele.“

Vycházeje z těchto závěrů musel městský soud konstatovat, že rozhodnutí vydané žalovanou jako povinným subjektem, tedy v I. stupni, je zcela nepřezkoumatelné, protože v něm absentuje podstatná argumentace. Povinný subjekt své odmítnutí poskytnout informace v rozsahu bodu 1) žádosti odůvodnil jen prostým odkazem na to, že smlouva mezi žalovanou a společností LUKOIL Aviation Czech, s.r.o. je předmětem obchodního tajemství, aniž by však jakkoliv zkoumala, zda informace označená touto společností za obchodní tajemství skutečně splňuje všechny náležitosti obchodního tajemství podle ustanovení § 17 obchodního zákoníku. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a již jen proto by nemohlo obstát.

Místopředseda Správy státních hmotných rezerv mohl při rozhodování o rozkladu tuto podstatnou vadu prvostupňového rozhodnutí odstranit, avšak neučinil tak. Provedl sice rozbor oněch materiálních náležitostí obchodního tajemství, ale učinil jej zcela formálně a povrchně. Závěry, které žalovaná učinila ohledně každé jednotlivé náležitosti obchodního tajemství tak jak jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí pod bodem 5., písm. a) až f), jsou sice formulovány jednoznačně, ale postrádají dostatečně konkrétní odůvodnění. Není z nich nijak zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností žalovaná k těmto závěrům dospěla. Vzhledem k tomu, že obsah Smlouvy není v napadeném rozhodnutí ani v nejmenším uveden, nelze nijak posoudit, zda hodnocení provedené žalovanou odpovídá skutečnosti. To lze vytknout mimo jiné hned závěru pod písm. a) napadeného rozhodnutí, kde žalovaná uvedla, že *„Tento definiční znak je v daném případě zcela jistě naplněn, neboť žadatelem požadované informace mají povahu jak obchodní (cena dodávek, dodací podmínky), tak technickou (tj. vlastnosti dodávaného paliva, popř. nakládání s ním)“*. Jelikož není zřejmé, jaké informace jsou ve Smlouvě uvedeny – obsah Smlouvy není znám – nelze ani nijak zhodnotit, zda skutečně mají povahu jak obchodní, tak i technickou. Ze stejného důvodu pak nelze přezkoumat ani oprávněnost závěru žalované pod písm. b), týkající se souvislosti s podnikem.

Obdobně je nutno hodnotit i závěr pod písm. c), kde žalovaná autoritativně uvedla, že hodnotu požadovaných informací považuje *„za nikoliv jen potenciální, ale skutečnou, kdy jejich znalost může vést k získání konkurenční výhody na trhu oproti jiným potenciálním soutěžitelům“*. Tento závěr, jakkoliv jasně formulovaný, nelze pro absenci testovatelných argumentů nijak přezkoumat: je sice možné, že uvažované skutečnosti mají skutečnou či alespoň potenciální hodnotu, ale je také možné, že žádnou takovou hodnotu nemají – adresát rozhodnutí je tu odkázán na subjektivní názor žalované, který není nijak vyargumentován.

Totéž lze uvést i ohledně pro tvrzení pod písm. d) , kde žalovaná uvedla, že podle jejích znalostí nejde *„o běžně dostupné informace, s ohledem na specifčnost předmětu smlouvy a jeho vazbu na státní hmotné rezervy“*. Vzhledem k tomu, že z rozhodnutí není dostatečně zřejmé ani to, o jaké informace se jedná, ani to, jakými *znalostmi* žalovaná disponuje, lze závěru žalobkyně pouze věřit nebo nevěřit, nelze jej však věcně přezkoumat.

Soud tedy dospěl k závěru, že žalobkyně důvodně namítla, že žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze mechanicky vyjmenovává šest základních znaků obchodního tajemství, aniž by však jakkoliv relevantně zdůvodnila své přesvědčení, že tyto všechny znaky kumulativně naplňují celý obsah Smlouvy. Již z těchto důvodů je nutno napadené rozhodnutí zrušit.

Soud dále shledal rovněž důvodnou námitku žalobce, odkazující na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, sp. zn. 7 A 118/2002, kde soud konstatoval, že *„... není možné, aby bylo odepřeno poskytnutí informací o celém obsahu uvedené smlouvy s odkazem na ochranu obchodního tajemství podle § 9 zákona. I kdyby veškeré údaje splňovaly podmínky pro existenci obchodního tajemství ve smyslu obchodního zákoníku, není možné opomenout § 9 odst. 2 zákona. Z něj vyplývá, že není možné z tohoto důvodu odepřít poskytnutí informací, které se týkají rozsahu používání prostředků z veřejných rozpočtů a jejich příjemce. Je tak zcela zřejmé, že není možné“*

odepřít v případě úplatné smlouvy informaci o ceně, která bude hrazena z těchto rozpočtů. Přitom se používáním veřejných prostředků rozumí nejen přímé výdaje veřejných rozpočtů, ale i prominutí plateb, které by jinak byly příjmem těchto rozpočtů. Smyslem úpravy § 9 odst. 2 zákona je umožnit veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky.“

Žalovaná tedy pochybila, jestliže svůj závěr o odmítnutí žádosti učinila bez respektování ust. § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, jehož jasný a jednoznačný výklad Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku podal. Bylo-li předmětem smlouvy plnění poskytované z veřejných rozpočtů, pak přinejmenším nebylo možno odepřít poskytnutí informace o ceně, která bude z veřejných rozpočtů hrazena. V tomto smyslu je tak napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem.

Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a proto napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za tři úkony právní služby po 3100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění. Náhradu v celkové výši 13 200,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně Mgr. Andrey Kohoutkové, advokátky.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. ledna 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková